

Δαβίδ και Γολιάθ - Ένα κατασκευασμένο ψεύδος τής «θεόπνευστης» Βίβλου

Ο Σαούλ και το «πονηρό πνεύμα»

Βρισκόμαστε στην εποχή του βασιλιά Σαούλ και του προφήτη Σαμουήλ. Η περίοδος των «Κριτών», με τους περιστασιακούς υπερασπιστές του έθνους ήταν πια στο τέλος της. Ο δήθεν θεόσταλτος αυτός θεοκρατικός θεσμός, απεδείχθη ανεπαρκής για τις καθημερινές αμυντικές και πολεμικές ανάγκες του έθνους. Αν και οι Κριτές είχαν κερδίσει αρκετές μάχες ανάμεσα στα έθνη της Χαναάν, συχνά με όπλα μαζικής εξόντωσης (υδατομαγγανείες), στην πορεία έγινε φανερή η έλλειψη μιας διαρκούς οργανωτικής εξουσίας, κατά τα πρότυπα

των γύρω εθνών, που θα μπορούσε να συντηρεί μια οργανωμένη ετοιμοπόλεμη αντίσταση κατά των οργανωμένων στρατιωτικά αντιπάλων.

Ο Σαούλ, υπήρξε ο πρώτος βασιλεύς, του έως τότε απολύτως θεοκρατικά διοικούμενου έθνους των Εβραίων. Επελέχθη μεταξύ των ανδρών του Ισραήλ, γιατί ήταν ψηλός και ρωμαλέος για να οργανώσει το έθνος στρατιωτικά και να αναλάβει με ισχυρές εξουσίες την διοίκησή του.

Το εβραϊκό ιερατείο, με καθυστέρηση αιώνων, φαίνεται πως τελικά κατάλαβε την αξία ενός συγκεντρωτικού εκτελεστικού της θέλησης του μηχανισμού. Έτσι ο Σαούλ, εχρίσθη από τον προφήτη Σαμουήλ, πρώτος βασιλιάς των Εβραίων, αλλά μόνο για να είναι ο μάχιμος βραχίονας της κρυφής ιερατικής τους εξουσίας. Όφειλε λοιπόν να υπακούει τυφλά στις εντολές των ιερέων.

Ο Σαούλ όμως, δεν απεδείχθη καλό θεοκρατικό υποχείριο. Αγνοούσε πολλά για τον τρόπο που ο θεός Σαβαώθ κέρδιζε τις μάχες, και πολλές απ' τις λεπτομέρειες της κρυφής «θεϊκής» (ιερατικής) δύναμης, του ήταν ακατανόητες. Συχνά ανέπτυσσε πρωτοβουλίες, που μπορεί να ταίριαζαν σ' έναν πραγματικό βασιλιά, αλλά όχι και στα σχέδια των σκοτεινών ιερατικών δυνάμεων που τον έχρισαν και τον ήθελαν απόλυτο υποχείριό τους. Έτσι, η καθαίρεση και η απομάκρυνσή του από το

βασιλικό αξίωμα, ήταν θέμα χρόνου!

Αφορμή της καθάρσεώς του, υπήρξε μια εξαιρετικά σκληρή εντολή, που απαιτούσε: *«Εξολόθρευσε κάθε τι απ' τους Αμαληκίτες, μη λυπηθείς, αλλά εξόντωσε άνδρες, γυναίκες και παιδιά, από νήπια έως και θηλάζοντα, βόδια, πρόβατα, καμήλες και όνους».* (Α' Βασιλειών 15: 3).

Ο Σαούλ, αν και δεν είχε κανένα πρόβλημα στην εκτέλεση αυτής της ξεκάθαρης γενοκτονίας και με την υποτιθέμενη αυτή εντολή του θεού του, σκότωσε εν ψυχρώ «νήπια και θηλάζοντα». Παρ' όλα αυτά θεώρησε άσκοπη απώλεια, την σφαγή των καλοθρεμμένων κοπαδιών των κατεσφαγμένων εχθρών του και κράτησε για λάφυρα, πολλά απ' τα κοπάδια των Αμαληκιτών. Για αδιευκρίνιστους επίσης λόγους (ίσως συναδελφική αλληλεγγύη), δεν σκότωσε, αλλά απλώς αιχμαλώτισε τον αντίπαλο βασιλιά των Αμαληκιτών που ονομαζόταν Άγαγ.

Όμως, όταν ο προφήτης Σαμουήλ, ο άνθρωπος που με τους μυστικούς, μαγικούς του «αναθεματισμούς» (=υδατομαγγανείες) χάρισε την συγκεκριμένη κραταιά νίκη στον Σαούλ, άκουσε τα βελάσματα των ξένων κοπαδιών, αντέδρασε με ανεξήγητη οργή και είπε ανακοινώνοντας ορθά κοφτά την καθάρση του Σαούλ: «Ο Κύριος σε απέρριψε απ' το να είσαι βασιλιάς... τον δε Άγαγ, (βασιλιά των Αμαληκιτών) έσφαξε ο Σαμουήλ, ενώπιον του Κυρίου». (Α' Βασιλειών 15: 24, 33).

Στην συνέχεια, ο εξοργισμένος Σαμουήλ ξεκαθαρίζει στον Σαούλ, πως αν και βασιλιάς, διέπραξε το ασυγχώρητο αμάρτημα της ανυπακοής, και πως το μέγα ζητούμενο, δεν είναι η νίκη ούτε οι θυσίες, αλλά η λεπτομερής, απόλυτη και τυφλή υποταγή του στις θεϊκές εντολές των ιερέων. Ο Σαμουήλ το ξεκαθαρίζει αυτό λέγοντας στον Σαούλ το παροιμιώδες βιβλικό απόφθεγμα: *«Η υποταγή, είναι καλύτερα παρά την θυσία και η υπακοή, παρά το πάχος των κριών»* (Α' Βασιλειών 15: 22).

Στην συνέχεια, ο Σαμουήλ αποχωρεί έξαλλος, αγνοώντας επιδεικτικά τις κραυγές συγγνώμης του βασιλιά Σαούλ και ακολούθως, ψάχνει, βρίσκει και χρίζει (αλείφει δηλαδή με λάδι) τον Δαβίδ, τον γιο κάποιου Ιεσσαί, ως κρυφό διεκδικητή και διάδοχο του Σαούλ στον θρόνο του Ισραήλ.

Και εδώ ακριβώς κορυφώνεται το δικό μας ενδιαφέρον. Παρατηρούμε λοιπόν ότι ο Σαμουήλ προφητεύει, αλλά και δρομολογεί κρυφά απ' τον Σαούλ, εξελίξεις που θα πραγματοποιήσουν όσα προφήτευσε! Η ίδια η Βίβλος μας παρουσιάζει με άφθονες λεπτομέρειες, το ενδιαφέρον παρασκήνιο των προφητικών τεχνασμάτων, που θα

ανατρέψουν τελικά τον ανυπάκουο βασιλιά Σαούλ.

Αμέσως μετά την κρυφή αυτή πράξη κατά του Σαούλ, η αφήγησή μας παρουσιάζει έναν αόρατο κόσμο συνεργαζόμενων ενοχλητικών «πνευμάτων» για την επιδιωκόμενη ανατροπή του Σαούλ: *«Και όταν το πνεύμα Κυρίου απέστη (έφυγε) από τον Σαούλ, πνεύμα πονηρόν παρά Κυρίου (!) έπνιγεν αυτόν, και είπαν (ερμηνεύοντας την κατάσταση) οι παίδες (οι αυλικοί) του Σαούλ: Ιδού πνεύμα Κυρίου πονηρόν σε πνίγει (μασ. τaráτει)»* (Α΄Βασιλειών 16: 14-15).

Αυτή είναι η πρώτη φορά, που στην Βίβλο διαβάζουμε για «πνεύμα Κυρίου πονηρόν» προερχόμενο από τον ίδιο τον Γιαχβέ, που μπορεί να προκαλεί ασθένεια! Στον κατάλληλο λοιπόν χρόνο, τον Σαούλ άρχισαν να παρενοχλούν συγκεκριμένα επαναλαμβανόμενα σωματικά συμπτώματα! Μια ανεξήγητη πνιγηρότητα (ταραχή) βασάνιζε πλέον περιστασιακά τον βασιλιά.

Οι υπηρέτες του βασιλιά (κρυφοί συνεργάτες του ιερατείου), που σύμφωνα με την πάγια συνταγή της ασθενοποιού μαγείας, ήταν και οι αφανείς υπεύθυνοι για την «πληγή» του βασιλιά, όχι μόνο ερμήνευσαν με σιγουριά τον τύπο και την προέλευση της δυσφορίας, αλλά συμβούλεψαν τον βασιλιά και τι ακριβώς πρέπει να κάνει: *«Ας αναζητήσουμε λοιπόν κύριέ μας, κάποιον άνδρα που να ξέρει να παίζει κινύρα, και όταν το κακό (Ο΄: πονηρόν) πνεύμα έρχεται πάνω σου, σταλμένο απ' τον θεό, τότε ο μουσικός αυτός θα παίζει την άρπα (κινύρα) του και θα γίνεσαι καλά»* (Α΄Βασιλειών 16: 23).

Με λίγα λόγια, κάποιοι αυλικοί, υποτακτικοί του ιερατείου, κρυφοί κομπάρσοι στο θέατρο της σωτηρίας, όχι μόνο καταμαγγάνευαν (νόθευαν, δηλητηρίαζαν) τα γεύματα ή τα ποτά του βασιλιά, προκαλώντας του παροδική δυσάρεστη δυσφορία (δύσπνοια, πνιγηρότητα), αλλά γνώριζαν και...τις μουσικές προτιμήσεις του δαίμονα! Του έδωσαν λοιπόν την κατάλληλη συνταγή θεραπείας: Το κακό πνεύμα, θα ησυχάζει μόνο με την σωστή μουσική και φυσικά το κατάλληλο τραγούδι!

Τώρα, γιατί ο δαίμονας θα ησύχαζε με κινύρα και τραγούδι και όχι με τύμπανα, αυλούς ή λιβάνια, πρέπει πια να το έχετε ήδη καταλάβει... Γιατί ακριβώς σ' όλα αυτά ήταν καλός, ο εκλεκτός του ιερατείου και επόμενος ήρωας της Βίβλου... Ο Δαβίδ! Ο βασιλιάς Σαούλ λοιπόν, συμφώνησε και διέταξε: *«Βρείτε μου άνδρα ορθώς ψάλλοντα και εισαγάγετε αυτόν προς εμέ»* (Α΄Βασιλειών 16: 17)

Η συνέχεια είναι γνωστή, αλλά και προβλέψιμη: *«Τότε απεκρίθη εις εκ των αυλικών αυτού (του Σαούλ) και είπε, εγώ είδον (εντελώς τυχαία εννοείται) τον*

υιόν του Ιεσσαί, ειδήμονα εις το παίζειν άνδρα συνετό, άνδρα πολεμιστή και σοφό στον λόγο, άνθρωπο ωραίο, που ο Κύριος είναι μετ' αυτού» (Α΄ Βασιλειών 16: 18).

Εντελώς τυχαία και απολύτως συμπτωματικά, ο κατάλληλος ψάλτης-θεραπευτής για τον Σαούλ...ο μοναδικός ικανός διώκτης της βασιλικής ταραχής και πνιγηρότητας, δεν ήταν άλλος, απ' τον κρυφά χρισμένο διεκδικητή του θρόνου, τον Δαβίδ! Έτσι ο νέος ευνοούμενος του κρυφού ιερατείου, ο χρισμένος (Μεσσίας) Δαβίδ, έπαιρνε πανηγυρικά το εισιτήριο εισόδου στην αυλή του ανυποψίαστου βασιλιά!

Το καθιερωμένο σωτηριακό σενάριο, με την μορφή της οργανωμένης συνωμοσίας, επαναλαμβάνεται πλέον και μέσα στους κόλπους του Ισραήλ! Το θέατρο της σωτηρίας, έστησε το ψευδο-ιαματικό του δίχτυ, γύρω απ' τον πάσχοντα Σαούλ και ήταν έτοιμο να πραγματοποιήσει νέες, αξιοθαύμαστες πληγές και ιάσεις, που βεβαίως θα πληρωθούν με ευγνωμοσύνη, εύνοια και προνόμια απ' τον ίδιο τον δικό τους παθόντα βασιλιά, που αγνοεί ότι εφεξής θα είναι αυτός το θύμα της ιερατικής πλεκτάνης!

Το κρυφό διευθυντικό ιερατείο, με την ίδια ακριβώς αδιαφορία που μπορούσε να γενοκτονεί τους φυλετικά αδελφούς Μαδιανίτες, με την ίδια ευκολία αποφασίζει να πληγώσει μυστικά και τον ίδιο τον βασιλιά του Ισραήλ Σαούλ! Απ' την μια, με τους κρυφούς μηχανισμούς της μαγγανείας, ετοιμάζει δυσβάσταχτες ενοχλήσεις (πληγές) στον απερχόμενο ανεπιθύμητο βασιλιά, ενώ απ' την άλλη, ο εκπαιδευμένος στις ιερατικές τέχνες νεαρός Δαβίδ, αναλαμβάνει τον ρόλο του λυτρωτή (Μεσσία, Maschiah) για να δρέψει δάφνες και προνόμια!

Πληγές λοιπόν και ιάσεις σε άεναη επανάληψη, σταλμένες απ' το ίδιο εξουσιαστικό κέντρο, στήνουν σταθερά ένα ενδιαφέρον εξουσιαστικό παρασκήνιο, για να δέσουν τις εξελίξεις στο άρμα των συμφερόντων και της θέλησης του κρυφού ιερατείου. «Ο Κύριος των πνευμάτων και εξουσιαστής των σωμάτων», το αδίστακτο κρυφό ιερατείο, σαν πραγματικός θεός, παρακολουθώντας αόρατος τις εξελίξεις, διασκεδάζει σπουδάζοντας την τέχνη της επέμβασης στην ιστορία, πάνω στο ίδιο του το έθνος και στην πλάτη του δικού του λαού και των ηγετών του!

Ακόμα και αν δούμε το περιστατικό απ' την συνηθισμένη σκοπιά ενός πιστού θεολόγου, το πράγμα παραμένει εξαιρετικά μπερδεμένο. Δηλαδή, σύμφωνα με την παραδεκτή από τους πιστούς εκδοχή, αυτός που στέλνει το πονηρό πνεύμα για τιμωρία στον ανυπάκουο Σαούλ, είναι ο «Θεός». Ο Δαβίδ όμως, κόντρα σ' αυτήν

την θεϊκή θέληση, ανακόπτει με το θεραπευτικό του τραγούδι την ίδια την θεϊκή τιμωρία! Παρ' όλα αυτά, ο «Θεός», όχι μόνο δεν ενοχλείται, αλλά απεναντίας, γίνεται φανερό ότι ο ίδιος αυτός «Θεός», στέλνει το κακό πνεύμα στον Σαούλ, ακριβώς για να δώσει, υπόσταση στις ικανότητες του εξορκιστή πνευμάτων Δαβίδ! Πληγές και ιάσεις λοιπόν απ' το ίδιο εξουσιαστικό κέντρο!

Και διερωτάται κανείς: Αν όπως θέλει εδώ η αφήγηση, ο Θεός δημιουργεί τις σωματικές πληγές, για να δώσει την ευκαιρία στον ευνοούμενό του, να αποκτήσει τον πολύτιμο τίτλο του θεραπευτή, τότε...τι στο καλό θα εμπόδιζε, οποιονδήποτε έξυπνο προφήτη και λάτρη του Θεού των πληγών και των ιάσεων...να επαναλάβει το πανέξυπνο αυτό «θεϊκό» κόλπο; Ασφαλώς τίποτε!

Τελικά το πανέξυπνο κόλπο απέδωσε! Η απροσδόκητη αυτή πληγή της πνιγνρότητας, σταλμένη στον κατάλληλο άνθρωπο και στον κατάλληλο χρόνο, έδωσε στον Δαβίδ τον ευνοημένο του ιερατείου, την ασφαλέστερη αφορμή εισόδου στην βασιλική αυλή: *«Και απέστειλε ο Σαούλ μήνυμα προς (τον πατέρα του Δαβίδ) Ιεσσαί, λέγων, πέμψον μοι τον υιόν σου. Και έλαβε ο Ιεσσαί όνον φορτωμένον με άρτους και ασκόν οίνου και έπεμψε αυτά διά του Δαβίδ του υιού αυτού (δώρα) προς τον Σαούλ. Και αγάπησε ο Σαούλ αυτόν (τον Δαβίδ) σφόδρα και έγινε οπλοφόρος αυτού. Και απέστειλε ο Σαούλ προς τον Ιεσσαί λέγων, ας παραστέκεται παρακαλώ ο Δαβίδ έμπροσθέν μου, διότι εύρηκε χάριν εις τους οφθαλμούς μου. Και όποτε το παρά θεού πονηρόν πνεύμα ήτο επί τον Σαούλ, ελάμβανε την κιθάραν (Ο΄: κινύρα) ο Δαβίδ και έπαιζε και ανεκουφίζετο ο Σαούλ και ανεπαύε και απεσύρετο απ΄ αυτού το πονηρόν πνεύμα»* (Α΄ Βασιλειών 16: 19-23).

Σημειώστε πως αυτή είναι η πρώτη εμφάνισή του Δαβίδ στο βιβλικό κείμενο και προφανώς η πραγματική αφορμή της γνωριμίας του (επ)αιδοú-διώκτη κακών πνευμάτων Δαβίδ, με τον πάσχοντα από κακό πνεύμα Σαούλ. Ας δούμε όμως ποια εντυπωσιακή ανατροπή συμβαίνει στην συνέχεια του βιβλικού κειμένου!

Η αναμέτρηση Δαβίδ και Γολιάθ: Ένα επινοημένο ψεύδος

Περιέργως όμως, όσα περιγράψαμε παραπάνω, δεν αποτελούν την μοναδική εκδοχή της γνωριμίας του Δαβίδ με τον Σαούλ! Στην άμεση βιβλική συνέχεια, υπάρχει μια δεύτερη αφήγηση γνωριμίας των δύο ανδρών, που δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την προηγούμενη και που μας αναγκάζει να σκεφτούμε σοβαρά, με πόση αφέλεια, αιώνες τώρα, εκατομμύρια αναγνώστες της Βίβλου, προσπερνούν αβασάνιστα τα πλέον αντιφατικά βιβλικά δεδομένα.

Μετά την πρώτη αυτή περιγραφή της γνωριμίας, του όμορφου κιθαρωδού και τραγουδο-θεραπευτή (επαοιδού) Δαβίδ και του βασιλιά Σαούλ, το βιβλίο του Σαμουήλ, στην άμεση συνέχειά του, αναπάντεχα και ανεξήγητα...επανεισάγει το πρόσωπο του Δαβίδ στην αφήγησή του, αυτή τη φορά με έναν εντελώς διαφορετικό, σαφώς ηρωικότερο και άκρως κολακευτικότερο τρόπο!

Ο Δαβίδ, στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο (Α΄Βασιλειών 17: 1-58), παρουσιάζεται όχι πλέον, ως «άνδρας πολεμικότατος και σοφός», αλλά ως ένα απλό παιδαρέλι! Ένα ποιμνιόπαιδο, που με εντολή του πατέρα του, φέρνει τρόφιμα στα μεγαλύτερα στρατευμένα αδέρφια του. Έτσι, εντελώς συμπτωματικά, φτάνει στο μέτωπο του πολέμου και παρευρίσκεται σε μια ταπεινωτική για την παράταξη των Εβραίων κατάσταση!

Ένας γιγαντόσωμος Φιλισταίος, ο Γολιάθ, επί σαράντα και πλέον ημέρες, προκαλεί, σε μονομαχία τιμής, οποιονδήποτε ψυχωμένο Εβραίο για να κριθεί το μέλλον των δύο εμπόλεμων παρατάξεων σε μια μονομαχία ηρώων! Κανείς όμως δεν τολμούσε να βγει να τον αντιμετωπίσει!

Στην δεύτερη αυτή εισαγωγή του Δαβίδ στο βιβλικό κείμενο, ο Δαβίδ πλησιάζει τον βασιλιά Σαούλ, ζητώντας του την άδεια να απαντήσει αυτός, στην ατιμωτική αυτή πρόκληση! Ο Σαούλ, γνωρίζοντας ότι το αποτέλεσμα της μονομαχίας αυτής, θα κρίνει και την έκβαση της μάχης, έχει φυσιολογικές αντιρρήσεις και αρνείται λέγοντας: «Δεν δύνασαι να υπάγεις εναντίον του Φιλισταίου τούτου, διότι είσαι παιδίον, (Ο΄: παιδάριο), αυτός δε (ο Γολιάθ) ανήρ πολεμιστής εκ νεότητος αυτού» (Α΄Βασιλειών 17: 33).

Για να καμφθούν οι λογικές αντιρρήσεις του βασιλιά, η αφήγηση, βάζει στο στόμα του μικρού βοσκού Δαβίδ, ολοφάνερες υπερβολές: «Και είπε ο Δαβίδ προς τον Σαούλ, όταν ο δούλος σου έβοσκα τα πρόβατα του πατέρα μου, ήλθε λέων και άρκτος (ταυτόχρονα!) και ήρπασε πρόβατο εκ του ποιμνίου μου και εξήλθον κατόπιν και επάταξα αυτόν και ελευθέρωσα αυτό εκ του στόματός του και καθώς εσηκώθη εναντίον μου (ο λέων) ήρπασα αυτόν από της σιαγόνας (Ο΄: «φάρυγγος», δηλαδή απ' τον λαιμό) και επάταξα και εθανάτωσα αυτόν. Επάταξε δε ο δούλος σου και τον λέοντα και την άρκτον» (Α΄Βασιλειών 17: 34-36).

Ο Σαούλ λοιπόν, για κάποιον ακατανόητο λόγο, αποδέχεται ως αληθινούς τους υπερβολικούς αυτούς ισχυρισμούς και πείθεται ότι μπροστά του δεν έχει ένα παιδάριο, που λέει ότι του κατέβει, αλλά έναν μικρόσωμο Ηρακλή! Ακολουθούν

λοιπόν διάφορα «χαριτωμένα», που συμβαίνουν όταν προσπαθούν να του φορέσουν την υπερμεγέθη γι' αυτόν στρατιωτική στολή του βασιλιά, στην οποία όμως μέσα, ο μικρόσωμος Δαβίδ ένιωσε άβολα: *«Και εξώσθη ο Δαβίδ την ρομφαίαν επάνωθεν της πανοπλίας και ηθέλησε να περπατήσει. Και είπεν ο Δαβίδ προς Σαούλ, δεν δύναμαι να περπατήσω με όλα τούτα, διότι δεν έχω δοκιμάσει. Και εξεδύθη αυτά ο Δαβίδ και έλαβε την ράβδον αυτού εν τη χειρί αυτού»* (Α΄ Βασιλειών 17: 39-40).

Τελικά, φορώντας ξανά τα ρούχα του βοσκού και κρατώντας μόνο την ποιμενική του ράβδο (η αφήγηση δεν έχει αναφέρει ακόμα τίποτε για την περίφημη σφενδόνα του!) το παιδάριον Δαβίδ, κατεβαίνει με την άδεια του βασιλιά, να μονομαχήσει με τον γίγαντα Γολιάθ! Αντί όμως ο Δαβίδ, να χρησιμοποιήσει την υπερβολική του δύναμη, με την οποία υποτίθεται ότι σκότωσε ταυτόχρονα δύο ισχυρότατα θηρία...αυτός βγάζει απ' τον ποιμενικό του σάκο την σφενδόνη του και καθ' οδόν *«διάλεξε πέντε λίθους εκ του χειμάρρου και έθεσε αυτούς εις τον ποιμενικό του σάκο»*. Τελικά, κατά την αφήγηση πάντα, ο Δαβίδ με μια μοναδική βολή σφενδόνης, σκοτώνει από απόσταση τον σιδερόφρακτο γίγαντα και τον αποκεφαλίζει με το ίδιο του το σπαθί!

Η συνέχεια όμως είναι πραγματικά... εκρηκτικά αναπάντεχη!

Ο Σαούλ καταγοητευμένος απ' την νίκη του Δαβίδ, ρωτά: *«Τίνος υιός είναι ο νέος τούτος; Και απεκρίθη ο αρχηγός του στρατεύματος. Μα τη ζωή σου βασιλιά μου, δεν εξεύρω. Και είπεν ο βασιλεύς ερώτησον συ, τίνος υιός είναι ο νεανίσκος ούτος...και έφεραν αυτόν ενώπιον του Σαούλ και ερώτησε αυτόν ο Σαούλ, τίνος υιός είσαι; Και απεκρίθη ο Δαβίδ, υιός είμαι του δούλου σου Ιεσσαί του Βιθλεεμίτου»* (Α΄ Βασιλειών 17: 55-58).

Μα, για σταθείτε, μόλις στο προηγούμενο κεφάλαιο, ελάχιστα εδάφια πριν, δεν διαβάσαμε ότι ο Σαούλ γνώρισε τον Δαβίδ εξ αφορμής του πονηρού πνεύματος που τον βασάνιζε; Πώς γίνεται στην περίπτωση του Γολιάθ, που βρίσκεται στην άμεση συνέχεια της βιβλικής αφήγησης (κυριολεκτικά στο επόμενο κεφάλαιο), να μη γνωρίζει πλέον κανείς τον Δαβίδ; Είναι δυνατόν να γνωρίσεις έναν άνθρωπο με δύο τόσο χαρακτηριστικά διαφορετικούς τρόπους, χωρίς στον έναν να ψεύδεσαι; Ασφαλώς όχι!

Όπως καταλαβαίνετε, δεν κατασκευάζουμε αντιρρήσεις για την υποτιθέμενη άγια εγκυρότητα της Βίβλου, αυτές προκύπτουν μόνες τους, αποκαλύπτοντας την κραυγαλέα πλαστότητα των βιβλικών αφηγήσεων! Τα δεδομένα των ερωτήσεων

μας, είναι όλα εκεί, γραμμένα με την πλέον ξεκάθαρη αντιφατικότητα, που θα περίμενε κανείς να τα βρει μόνο σε ένα φαύλο και εντελώς ανθρώπινο προχειρογράφημα!

Σαφέστερο λοιπόν δεν θα μπορούσε να γίνει! Μπροστά μας έχουμε δύο αντικρουόμενες αφηγήσεις γνωριμίας των δύο ανδρών, που με καμμία θεολογική αληθεία δεν μπορεί να αληθεύουν αμφοτέρως ταυτόχρονα.

Επειδή λοιπόν δεν προκύπτει από πουθενά, ότι ολόκληρη η αυλή του Σαούλ, ξαφνικά τρελάθηκε ή έπαθε μαζική αμνησία, αλλά ούτε κι εμείς σκοπεύουμε να τρελαθούμε, για το χατίρι οποιασδήποτε «άγιας» ιουδαϊκής Βίβλου, επιμένουμε πως αναγκαστικά και οπωσδήποτε, πρέπει να διαλέξουμε ως αληθινή μια απ' τις δύο περιγραφές.

Λοιπόν, μιας και δεν έγινε τόσους αιώνες, διαλέξτε σήμερα εσείς, ποιά απ' τις δύο θέλετε να είναι η πραγματική αφορμή της γνωριμίας του Δαβίδ με τον Σαούλ: Το «πονηρό πνεύμα», ή ο Φιλισταίος «Γολιάθ»; Κάθε απόπειρα διατήρησης και των δύο αφηγήσεων ταυτόχρονα, είναι έργο αφελών απατεώνων, ή μωρόπιστων οπαδών θρησκείας!

Με μια μόνο ματιά λοιπόν καταλαβαίνουμε, ότι η ηρωική εκδοχή του γιγαντοκτόνου Δαβίδ, είναι πλαστή. Στον δόλιο κόσμο της Βίβλου, όπου τα όπλα της μαγείας αφθονούν και ο πραγματικός ηρωισμός σπανίζει, είναι φανερό πως η κατασκευασμένη εκδοχή, είναι αυτή του χειροδύναμου βοσκού, που σκοτώνει ταυτόχρονα λέοντα και αρκούδα και συμπληρώνει την μυθολογική προσωπογραφία του, με τον δόλιο φόνο ενός πάνοπλου γίγαντα!

Αλήθεια όμως, γιατί βρίσκουμε δύο διαφορετικές ιστορίες γνωριμίας του Δαβίδ με τον Σαούλ; Η απάντηση είναι απλή και εκπληκτική! Με βάση τους σαφείς, προγενέστερους της εποχής του Δαβίδ νόμους του Μωυσή, ο Δαβίδ ήταν μάγος, που έπρεπε να θανατωθεί! Η ιδιότητα του επαοιδού, ήταν θανάσιμη παράβαση: «Και αν ανήρ γίνει επαοιδός, εξάπαντος θέλει με λίθους θανατωθεί» (Λευιτικόν 20: 27).

Είναι λοιπόν ολοφάνερο, πως ολόκληρη η δεύτερη περιγραφή του σφενδονιστή Δαβίδ, κατασκευάστηκε πολύ αργότερα, όχι μόνο για να ταιριάζει στον κατοπινό θρυλικό βασιλιά του Ισραήλ, αλλά κυρίως για να αντικαταστήσει την πρώτη αφήγηση, που από κάποια ανεξήγητη αβλεψία των βιβλικών αντιγραφών, απεκάλυπτε μια μυστική απαγορευμένη ιδιότητα του Δαβίδ, αυτή του μάγου-

επαοιδού!

Η διαδικασία αντικατάστασης της μιας αφήγησης από την άλλη, για κάποιον λόγο δεν πρόλαβε να ολοκληρωθεί! Κάποια απροσδόκητη συγκυρία (προφανώς η ξαφνική μετάφραση των Ο΄ στα ελληνικά) παγίδεψε δίπλα-δίπλα τις δύο αντικρουόμενες αφηγήσεις, πριν ο παραμυθένιος γιγαντοκτόνος Δαβίδ αντικαταστήσει οριστικά τον επαοιδό Δαβίδ και εξαφανίσει οριστικά την κατακριτέα, αλλά και άκρως ενδιαφέρουσα συμπεριφορά του μάγου-επαοιδού βασιλιά Δαβίδ! Και είναι ίσως αυτή η εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και πανέξυπνη συνταγή, κλοπής προνομίων δια της μαγγανείας, που έκανε τους αντιγραφείς να διστάσουν πριν πετάξουν οριστικά στην αφάνεια, την πρώτη απ' τις δύο αυτές εκδοχές!

Φυσικά, κι εμείς με την σειρά μας, δεν θα χάσουμε την ευκαιρία να σχολιάσουμε την χλιοπαινεμένη αυτή εικόνα του σφενδονιστή Δαβίδ. Στο συμπέρασμα της εξ ολοκλήρου παραμυθολογικής σύλληψης, βοηθάει επίσης και η ίδια η αφήγηση της γιγαντομαχίας του Δαβίδ, αφού ακόμα και στην πλέον επιπόλαιη κριτική, φαίνεται εξαιρετικά αυτοαναιρούμενη. Η πρόκληση σε μονομαχία, για την επίλυση των διεκδικήσεων και η συνολική περιγραφή παραπέμπει έντονα σε ομηρικό ύφος. Στις δεκάδες μάχες που περιγράφονται στην Βίβλο με τους Φιλισταίους, η πρόκληση αυτή, σε μονομαχία μεταξύ ηρώων, ουδέποτε επανεμφανίζεται!

Λίγο πριν από την υπόθεση του Γολιάθ, η Βίβλος περιγράφει μια συντριπτική νίκη του Σαούλ, με εξακόσιους μονάχα άοπλους Εβραίους στρατιώτες, (Α΄ Βασιλειών 14: 2) απέναντι σε μια φιλισταϊκή πανστρατιά «*τριάντα χιλιάδων αρμάτων, έξι χιλιάδων ιππέων και λαός (πεζοπόρων στρατιωτών) ως η άμμος της θαλάσσης*» (Α΄ Βασιλειών 13: 1-5). Τουλάχιστον οι 600 αυτοί στρατιώτες του Σαούλ, μόλις είχαν δει «*τέρατα και σημεία*», υπέρ του λαού τους... Γιατί λοιπόν επί σαράντα ολόκληρες μέρες, κανείς δεν τολμούσε να αποδεχθεί την πρόκληση;

Στην μάχη (που προηγείται του επεισοδίου με τον Γολιάθ) με τις χείμαρρο-μαγγανείες του Σαμουήλ...οι Φιλισταίοι «*τρελάθηκαν*» και «*αλληλοσκοτώθηκαν*». Στην ίδια αυτή μάχη, ο Ιωνάθαν, ο γιος του βασιλιά Σαούλ, ολομόναχος σκότωσε είκοσι πάνοπλους άνδρες! (Α΄ Βασιλειών 14: 14) Παρ' όλα αυτά, ούτε κι αυτός ο υποτιθέμενος ήρωας των μαχών, επί σαράντα μέρες δεν τόλμησε να αποδεχθεί την μονομαχία με τον Γολιάθ!

Όλοι αυτοί οι σκληροτράχηλοι στρατιώτες...επί σαράντα μέρες ακούνε τον Γολιάθ

να τους ταπεινώνει και να χλευάζει τον παντοδύναμο θεό τους! Κρίνουν όμως, ότι δεν θα ήταν φρόνιμο να διακινδυνεύσουν το μέλλον της χώρας τους σε μια άνιση μονομαχία με τον γίγαντα Γολιάθ!

Ξαφνικά όμως, όλα αυτά τα πολύ συνετά, ανατρέπονται και την κρίσιμη αυτή μονομαχία, που πρόκειται να σημάνει ζωή ή θάνατο για την παράταξή τους και υποτέλεια για ολόκληρο τον λαό τους...την αναθέτουν σε ένα ανεκπαίδευτο παιδαρέλι, που κανένας δεν γνωρίζει, που δεν μπορεί να κρατήσει όπλα, και ο κάθε έμπειρος στρατιωτικός θα μπορούσε δικαιολογημένα να υποθέσει, ότι είναι ένας τυχαίος νεαρός που καταφεύγει σε ολοφάνερες υπερβολές, με «ιστορίες για αρκούδες» και λιοντάρια που δήθεν σκότωσε ταυτόχρονα, προκειμένου να ικανοποιήσει την αρρωστημένη φιλοδοξία του, με κίνδυνο να παρασύρει σε υποδούλωση ολόκληρη την χώρα!

Θα πρέπει να υποθέσουμε λοιπόν, ότι το πραγματικό θαύμα της περίπτωσης, είναι η ανεξήγητη αφέλεια των στρατιωτικών συμβούλων του Σαούλ, που ξαφνικά, επέτρεψαν σε έναν άγνωστο μυθομανή νεαρό βοσκό, να πάρει το μέλλον της χώρας στα χέρια του, κατεβαίνοντας να μονομαχήσει με το φοβερό Γολιάθ, παίρνοντας μαζί του...μόνο το ποιμενικό ραβδί του! Πραγματικά, κατά την αφήγηση, κανείς δεν φαίνεται να γνωρίζει την ύπαρξη της σφενδόνης, ως το τελικό όπλο του Δαβίδ, πριν αυτός ξεκινήσει για την φανταστική αυτή μονομαχία!

Απ' την άλλη, ο κατά τον ισχυρισμό του, χειροδύναμος Δαβίδ, συμπεριφέρεται δόλια χωρίς λόγο. Αντί να μονομαχήσει τίμια, στηριζόμενος στην απaráμιλλη θεόδοτη δύναμή του, την οποία μόλις περιέγραψε, αυτός λιθοβολεί τον αντίπαλό του από απόσταση, ακυρώνοντας όσα ο ίδιος είπε. Αν πάλι, η επιλογή του σφενδονισμού, στηρίχθηκε σε θεϊκή (προφητική) διαβεβαίωση, τότε...γιατί πήρε μαζί του πέντε και όχι έναν και μοναδικό λίθο;

Ο ίδιος ο γίγαντας Γολιάθ είναι εντελώς παραμυθένιος!

Με ύψος «έξη πηχών και σπιθαμής», είναι ένα τρίμετρο, δυσκίνητο, μυθικό τέρας! Ένας σχεδόν ανάπηρος γίγαντας, με πρωτοφανή μάλιστα ακρομεγαλία. Μια διαπιστωμένη πάθηση γιγαντισμού, με τόσα πολλά και οδυνηρά συμπτώματα, που όχι μόνο δεν θα μπορούσε ποτέ να αναλάβει την τιμή μιας τόσο σημαντικής μονομαχίας, αλλά θα του ήταν απολύτως αδύνατον, να αποκτήσει και αυτήν ακόμα την ιδιότητα του στρατιώτη, αφού θα ήταν αδύνατον να ανταποκριθεί στις κοπιαστικές πορείες και την σκληρή στρατιωτική εκπαίδευση!

Τα ίδια τα βιβλικά στοιχεία που έχουμε γι' αυτόν, είναι σαφώς υπερβολικά, ακόμα και για το μέγεθος ενός γίγαντα. Μόνο ο θώρακάς του, κατά τον βιβλικό μυθιστοριογράφο ζύγιζε: «πέντε χιλιάδες σίκλους» (ένας σίκλος =14,25gr) δηλαδή 71 κιλά! Αν προσθέσει κανείς, το 600 σίκλων δόρυ του (8,5 κιλά) και ολόκληρο τον υπόλοιπο οπλισμό του, όπως περικεφαλαία, ξίφος, δεύτερο δόρυ, περικνημίδες κ.λ.π, η συνολική στρατιωτική εξάρτηση του γίγαντα, πρέπει να ξεπερνούσε τα εκατόν πενήντα κιλά! Ένα τέτοιο φορτίο, μόνο ένας γίγαντας με τετραπλάσιο βάρος θα μπορούσε να το κουβαλήσει! Ε, λοιπόν μόνο η χαλδαιο-παραμυθική Βίβλος, θα απαιτούσε να δεχθούμε ως αληθινές τέτοιες εξωφρενικές τερατολογίες! Βέβαια στην κατεύθυνση της απατηλής αφήγησης, συνηγορούν και άλλοι ακόμα λόγοι.

Η ίδια η βιβλική αφήγηση, παραμένει μέχρι σήμερα, εμφανώς αμφισβητούμενη. Η τόσο ποιητική, έως επική αυτή νίκη του Δαβίδ επί του Γολιάθ, εικόνα που έγινε παγκοσμίως γνωστή και παροιμιώδης, αγνοείται επιδεικτικά απ' το υπόλοιπο της Παλαιάς Διαθήκης! Το πλέον ενδεικτικό είναι, ότι ακόμα και ο ίδιος ο πολυγραφότατος Δαβίδ, στον οποίον αποδίδονται 150 θρησκευτικά ποιήματα, «ύμνοι, θρήνοι και ευχαριστιακά άσματα» (ψαλμοί), που είναι φορτωμένα με υπαινιγμούς επέμβασης του Θεού στην ζωή και στην ιστορία του Δαβίδ, ποτέ και πουθενά δεν αναφέρουν ούτε μια φορά το όνομα Γολιάθ!

Απουσιάζει δε εντελώς από τους ύμνους του και η υποτιθέμενη παράτολμη μάχη του, ταυτόχρονα με δύο άγρια θηρία, λέοντα και αρκούδα, για να σώσει την ζωή ενός μοναδικού προβάτου!

Εξαίρεση στην πολυσήμαντη παρασιώπηση του ονόματος του Γολιάθ από την Βίβλο, αποτελεί μόνο το βιβλίο «Σοφία Σειράχ», που όμως κατά γενική ομολογία γράφτηκε επί αρχιερέως Σίμωνος υιού Ονίου, δηλαδή περί το 190 π.Χ. και το μόνο που αυτό ολοφάνερα υπογραμμίζει είναι, ότι ο αυτός μύθος του Γολιάθ, δημιουργήθηκε εκείνη περίπου την εποχή, για να απαλλάξει τον Δαβίδ, τον βασιλικό πρόγονο του Ιησού, από την καυτή κατηγορία του μάγου-επασιδού, ηρωποιώντας και αναδεικνύοντάς τον, ως τον ενδοξότερο βασιλιά της εβραϊκής ιστορίας.

Όμως, έστω και με καθυστέρηση αιώνων, ας διαγράψουμε επιτέλους την ολοφάνερα πλαστή αυτή βιβλική εικόνα του γιγαντοκτόνου Δαβίδ, διότι όπως όλα δείχνουν, η δήθεν πολυύμνητη αυτή νίκη του Δαβίδ επί του Γολιάθ...απλά ουδέποτε υπήρξε!

Ο Γολιάθ είναι ένα πρόχειρο αρχαίο θεολογικό καρτούν, που γεννήθηκε στην άκρη της πέννας των εξωραϊστών της Βίβλου! Ένα εβραϊκό κόμιξ (εκ του ελληνικού κωμικόν) για να καλύψει ένα βαρύ ελάττωμα (ή κρυφό προτέρημα) στο προφίλ του αγαπημένου βασιλιά Δαβίδ! Μόνο η χρόνια θρησκευτική αποχώνωσή μας και η καθημερινά καλλιεργούμενη θεολογική παραμυθολαγνεία των πιστών, μπορούσε να καταπιεί για τόσους αιώνες, τόσα πολλά κακότεχνα και αυτοαναιρούμενα ψέματα.

Το αναγεννησιακό άγαλμα του σφενδονιστή Δαβίδ, απ' τον Μιχαήλ Άγγελο!

Βέβαια μετά από τόσους αιώνες αδιατάρακτης παραμυθοφαγίας, πρέπει να παραδεχθούμε, ότι πολύ μεγαλύτεροι «γίγαντες» απ' τον επινοηθέντα Γολιάθ, έπεσαν κυριολεκτικά «ξεροί» απ' τα ψεύτικα λιθαράκια, που κατά καιρούς μας εκσφενδόνισε κατακούτελα, η φαντασία της εβραϊκής θεολογίας. Δυστυχώς ολόκληρη η γιγαντιαίων διαστάσεων πανανθρώπινη νοημοσύνη, απεδείχθη ένας τέτοιος διανοητικά ανήμπορος μωρογίγαντας, που με τον παραμικρό εντυπωσιασμό, γονατίζει μπροστά στις ασήμαντες θεολογικές πετριές, της δόλιας βιβλικής ευρηματικότητας!

Αν και η θλιβερή αυτή διαπίστωση, δεν φαίνεται πια να διορθώνει σχεδόν τίποτε! Εντούτοις, έστω και με καθυστέρηση αιώνων, όσοι από μας αισθάνονται τον καπνό της θρησκευτικής απάτης να μας πνίγει, ας φωνάξουμε αγανακτισμένοι: «Πάψτε πια να επαναλαμβάνετε πειθήνια τα βιβλικά ψεύδη»... Με την ελπίδα μέσα στον χυδαίο αυτόν παγκόσμιο πνευματικό θόρυβο, να ακουστεί η ασήμαντη αυτή απομυθοποιητική κραυγή μας...έστω από κάποιους πραγματικούς σοφούς του μέλλοντος...

Μιχάλης Καλόπουλος (1, 2)